

Jiří Pavlík byl vyslán coby ambasador učňů za Českou republiku do Bruselu.

Mít záchranné lano

Jiří Pavlík (22 let) vystudoval Střední školu technických oborů v Havířově. Tři roky se učil automechanikem a pak přidal dvě léta nástavby oboru podnikání, které ukončil maturitou. Nyní už pracuje, ale nedávno byl vyslán jako ambasador učňů za Českou republiku do Bruselu. Konaly se zde oslavy pětatřiceti let projektu Erasmus plus, který ovlivnil život řadě mladých lidí. Včetně Jirky. Jen o Erasmu to ale nebude.

TEXT: GABRIELA JURÁNKOVÁ

Je známo, že Erasmus hojně využívají vysokoškoláci a gymnazisté. Výjezdy učňů a žáků odborných škol zase tak časté nejsou. Vy jste absolvoval hned dva.

Ve druháku jsem byl dva týdny v Anglii. Druhou stáž jsem absolvoval loni. Tři měsíce jsme zlepšovali své dovednosti v Portugalsku.

Jak jste na tom s angličtinou?

Od sedmé třídy jsem na ní makal. Hodně mě bavila. Na střední škole si mě pak angličtináři všimli a hned se mě ptali na Erasmus. Já tehdy vůbec nevěděl, o co jde. Když mi to vysvětlili a možnost

vycestování nabídli, hned jsem po tom skočil. Byl to právě můj třídní učitel angličtinář, který mě přesvědčil.

Předpokládám, že ne všichni spolužáci, s nimiž jste vyjel, na tom byli s angličtinou tak dobře jako vy. Jde mi o to vysvětlit, že neznalost jazyka nemusí být až tak velká překážka pro výjezd.

Do Anglie nás jelo deset. Většina z nás anglicky celkem dobře mluví, ale pár mých kamarádů anglicky příliš neumělo. A byl to právě zase náš učitel, který je motivoval, aby přesto vyjeli a jazyk vylepšili tam.

Kde jste se angličtinu učil vy? Byla to škola?

Spíše to nastartovala videa na YouTube. Zajímalo mě, co tam všichni řeší. Ale velké díky patří i škole. Když mě angličtina začala bavit, hodně mi pomohla.

Měl jste jiné sny než se stát automechanikem. Proč jste nakonec šel na učiliště?

Chtěl jsem studovat herectví. Ale rodiče mi s ohledem na budoucnost doporučili nějakou jistější specializaci. Řemeslný obor je dnes jistota budoucího uplatnění. Mimo jiné mě lákala i možnost získat řidičské průkazy zdarma, ale i jiné výhody.

Praktičnost tedy porazila touhu.

Dlouho jsem zvažoval a nakonec se rozhodl. Ale stejně mě touha zapsat se na herecký kurz či zkusit nějaký konkurz zatím neopustila.

Litoval jste někdy?

Asi ne. A hlavním důvodem, proč jsem rozhodnutí nelitoval, byl právě Erasmus.

Ještě vás nepustím. Potřebuji si ujasnit pár svých představ o českých učilištích. Co vás při studiu bavilo?

Asi jen ta angličtina. V devítce jsem příliš neuvažoval, čím přesně chci být. A dokonce víc než auta mě baví kola. (smích)

Takže chápu dobře, že jako auto-mechanik se teď neživíte?

Ne. Mám jinou práci, která je dobře placená. A jelikož dělám jen ranní šichty, zbývá mi odpolední volný čas, který věnuju BMX kolu. Zatím nikam nespěchám, i když začínám přemýšlet o práci v pražském Domu zahraniční spolupráce. Dnes mi právě přišlo pozvání na další setkání.

Často slýchám, že na učilištích jsou „odloženi“ jen neschopní mladí lidé.

Učiliště je určitě únikovou cestou pro ty, kterým učení příliš nejde. Taky jsem nebyl premiant.

To mi neříkejte. Jste kultivovaný mladý muž, který je schopen dobře zformulovat své myšlenky, naučil jste se anglicky...

Ale já to, že jsem chodil na učiliště, nebral jako újmu.

A co učitelé? Taky slýchám, že na učilištích končí ti nejslabší. Vás ale učitel evidentně posouval a motivoval.

To je pravda. Na druhou stranu kamarád, který chodil na vedlejší střední školu, zažil situaci s novou angličtinářkou. Když se jí zeptal: „Are you the new English teacher?“ Odpověděla: „Yes. I are.“

Euroučeň a později ambasador. Škola na vás musí být pyšná.

Nejprve se po celé České republice scházeli studenti vybraní školami. Na mezinárodní setkání euroučeňů se pak vybírala desítka z nás. A když jsem se na setkání chystal, přišla mi nabídka ambasadorství. A já si na dvě hodinky zaletěl do Bruselu, setkal se spolu s ostatními se zakladatelem celého projektu a letěl zase domů.

Jak vás Erasmus posunul? Jaký byl Jirka před vycestováním a jaký po něm?

Předtím jsem se bál cestování. Sice rád poznávám nové věci, ale zároveň mě to vždycky děsilo. Teď mám navíc přátele z mnoha zemí světa. Zlepšila se mi angličtina, trochu jsem se naučil portugalsky. A samozřejmě se mi na výjezdech rozšířily i vědomosti o mém obo-

Jiří Pavlík se vyučil automechanikem.

ru, protože i v Anglii i v Portugalsku jsem byl jako automechanik. A osamostatnil jsem se. V Anglii jsme ještě byli v rodinách, takže navařeno i vypráno jsme měli. V Portugalsku už jsme se o sebe museli postarat sami. Včetně cesty tam a zpět, praxe v autoservisu a školy. Úkoly nám ze školy posílali mailem.

Když mluvíte o Erasmu se spolužáky či jinými mladými lidmi, jaké argumenty uvádíte pro to, aby nabídky taky využili?

Hlavně jim říkám o té spoustě zajímavých lidí, které jsem potkal. Po třech měsících v Portugalsku už můžu o tamních lidech mluvit jako o své téměř druhé rodině. Braga je můj druhý domov. A ten pobyt mi dal strašně moc. Příští rok popadnu kolo a opět vycestuju. A půjde-li to, nebude to naposledy, kdy je navštívím.

A další cestovatelské sny?

Za oceán. Láká mě Amerika, chtěl bych se podívat do Číny. Někam daleko.

Teď použiju oblíbenou otázku z pohovorů. Kde se vidíte za pět let?

Učiliště je únikovou cestou pro ty, kterým učení příliš nejde. Taky jsem nebyl premiant.

Možná se dál budu věnovat Erasmu, ale třeba už z lepší pozice. Rád bych pracoval se studenty. Anebo mě přitáhne herectví. Je to hodně otevřené. Určitě by mi nevadila ani rodina, děti, normální život.

Co je to normální život?

Dobrá práce, každodenní starosti, děti, jejich škola.

A touha žít jinde vás nepřepadla?

V tuto chvíli bych se stěhovat nestráhalo jinam nechtěl. Leda bych poznal dívku ze zahraničí a byla by to jediná možnost. Pak bych se přestěhoval. Teď už vím, že bych to zvládl.

Narážím na obavu, kterou často slýchávám z úst rodičů, že se dětem zahraničí zalíbí natolik, že už tam zůstanou.

Pro mě je rodina důležitá a taky přátelé. Chci žít blízko.

Jirko, a až se jednou vaše děti budou rozhodovat, kam jít na střední školu, budete jim taky radit, ať jdou na jistotu? Budete přemýšlet stejně jako přemýšleli rodiče o vás?

Když se nad tím dnes zamyslím, vím, že to mamka tehdy myslela dobře. Já budu hodně zvažovat, než svým dětem řeknu definitivní názor. Ale určitě zmíním i to, co tehdy mamka řekla mně. Začít jistější cestou a třeba se pak postupem času vypracovat i v tom, co je mnohem těžší. Mít záchranné lano.